

Δημοσιεύθηκε : Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2014 23:30

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι.

Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3418

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΙΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΣΕ ΔΥΟ ΣΧΟΛΙΚΑ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΑ

Στην ιστορία της Ε΄ Δημοτικού με τίτλο «Στα βυζαντινά χρόνια», έκδ. 2006, στη σελίδα 29 και 30, διαβάζουμε για μεν τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο όλα τα χειρότερα που κατά τους συγγραφείς του βιβλίου είχε κάνει κατά των εθνικών, ενώ για τον αυτοκράτορα Ιουλιανό, που αναφέρεται στις ίδιες σελίδες, και ο οποίος ομολογουμένως με σειρά ενεργειών εναντιώθηκε σφόδρα στην χριστιανική πίστη, δεν βλέπουμε να περιγράφεται ούτε ένα άσχημο μέτρο του εναντίον της Εκκλησίας. Ακόμη, αναφέρεται ότι ο Μ. Θεοδόσιος ονομάστηκε «Μέγας» από τους χριστιανούς γιατί ακριβώς προέβηκε σε κλείσιμο αρχαίων ναών, απαγόρευση της εθνικής λατρείας, κατάργηση Ολυμπιακών αγώνων, επειδή ανέχτηκε τη λεηλασία και καταστροφή ναών και έργων τέχνης κ.λπ. Δεν νομίζουν οι συγγραφείς ότι αδικούν τον εν λόγω αυτοκράτορα, ο οποίος υπήρξε αναγνωρισμένα άριστος στρατηλάτης και διπλωμάτης, και μάλιστα πραγματοποίησε με επιτυχία αρκετούς πολέμους κατά των εξωτερικών εχθρών της αυτοκρατορίας; Στη σελίδα μάλιστα 30 του ίδιου βιβλίου υπάρχει ζωγραφιά που εικονίζει «φανατικούς χριστιανούς να καταστρέφουν αρχαία μνημεία», όπως κατά λέξη αναφέρεται κάτω από την εικόνα, κρατώντας αναμμένες δάδες για πυρπόληση και εργαλεία καταστροφής στα χέρια. Και δικαιολογημένα ρωτάμε: Γιατί επιλέχτηκε ΜΟΝΟ η καταστροφή εθνικών ιερών από φανατισμένους χριστιανούς και δεν εικονίζονται αντίστοιχα φανατισμένοι εθνικοί να καταστρέφουν χριστιανικούς ναούς, όπως πολλές φορές έγινε κατά το παρελθόν; Δεν είναι αυτά μονόπλευρη θέαση και καταγραφή γεγονότων, και μάλιστα σε βιβλίο προορισμένο για ανάγνωση από παιδιά Δημοτικού, τα οποία ως γνωστόν αποθηκεύουν, λόγω ηλικίας, χωρίς ιδιαίτερη επεξεργασία τις εικόνες;

Αλλά και για την τρέχουσα σχολική χρονιά που διανύουμε, το νέο βιβλίο «Πολιτική Παιδεία» της Α΄ ΓΕΛ και ΕΠΑΛ, στο κεφάλαιο 3 περί «ελληνορθόδοξης παράδοσης» γράφει χαρακτηριστικά: «Ο Θεοδόσιος ο Α΄ κατέστρεψε εθνικούς ναούς και ο Ιουστινιανός έκλεισε τη Σχολή των Αθηνών. Πολλά αρχαία μνημεία καταστράφηκαν, επίσης, από φανατικούς οπαδούς του χριστιανισμού». Μέσα σε δύο δηλαδή και μόνο προτάσεις, χωρίς ιδιαίτερη έρευνα και άνευ άλλης επεξήγησης, «προσφέρεται» ένα αρνητικό στίγμα για τον χριστιανισμό και για τις μεγάλες μορφές του Θεοδοσίου και του Ιουστινιανού, καθώς μειώνονται έτσι χωρίς να τους αξίζει. Εξάλλου, οι χριστιανοί δεν ήσαν φυσικά αμόρφωτοι και φανατικοί, και δεν επιδίδονταν σε εκτεταμένες βιαιοπραγίες, όπως φαίνεται ανιστόρητα να ισχύει και στο κινηματογραφικό επίσης έργο «Αγορά», του Αλεχάντρο Αμπεναμπάρ. Ποια είναι όμως η αλήθεια επί των προκειμένων θεμάτων; Αυτή θα φανεί περιληπτικά παρακάτω.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Δημοσιεύθηκε : Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2014 23:30

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3418

Τόσο στην Παλαιά Διαθήκη (μεταξύ εθνικών και Ιουδαίων) όσο και τον 4ο αιώνα μ.Χ. (μεταξύ εθνικών, Ιουδαίων και χριστιανών), βλέπουμε να υπάρχουν πράγματι συγκρούσεις. Βία χρησιμοποιούσαν όλες οι πλευρές, αν και στην ουσία επρόκειτο για προσπάθεια, έστω και αρνητικά, να λάμψει η αλήθεια και ο θεός τους στην ιστορία και κοινωνία. Οι εθνικοί εμπόδιζαν τη λατρεία και τελετές των χριστιανών και κατέβαλαν δύναμη να τους αποκλείουν από την πολιτική σταδιοδρομία, ενώ οι χριστιανοί σε ορισμένες περιπτώσεις έκαίγαν τα εθνικά τους ιερά (όχι πάντως γενικευμένα όπως έχει αποδειχθεί, και μόνο σε τοπικό επίπεδο) και στη θέση τους οικοδομούσαν ναούς. Επρόκειτο για μάχη σχετικά με το ποια θεότητα θα επικρατήσει, που εξέφραζε για τους πιστούς την ανάγκη για σωτηρία και το νόημα της ιστορίας. Η ψεύτικη θεότητα (ή θεότητες) έπρεπε να ηττηθεί (-θούν) και να χάσει (-σουν) την κυριαρχία της (τους). Άλλωστε, μέχρι και την μετεξέλιξη της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας σε ελληνορθόδοξη Ρωμανία και την συμβολή του Μεγάλου Κωνσταντίνου σ' αυτό, δεν ήταν γνωστή στην ιστορία η νομική μορφή της ανεξιθρησκίας. Ανεξιθρησκία σήμαινε έκκληση από τους κάθε φορά ηττημένους για συμπάθεια, και μη δίωξή τους από την κυριαρχούσα ομάδα-παράταξη-συμμαχία, ενώ, όσοι εκ νέου επιβάλλονταν στα πράγματα και την πολιτική σκηνή, διαμόρφωναν και τις τρέχουσες ιδεολογίες και νόμους.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΩΝ ΝΑΩΝ;

Σε αντίθεση με ορισμένους ψευτοδιανοούμενους που παραποιούν σκόπιμα την ιστορία, επισημαίνουμε πως η εχθρική στάση των χριστιανών κατά των εθνικών ιερών ούτε συστηματική ήταν, ούτε γενικό χαρακτήρα είχε. Πολλά εθνικά ιερά ερήμωσαν (όπως και ο ίδιος ο Ιουλιανός το παραδέχεται) γιατί αδιαφόρησαν οι πιστοί τους, και πάρα πολλά μετατράπηκαν σε χριστιανικές Εκκλησίες, διότι οι χριστιανοί σεβάστηκαν την αισθητική τους αξία. «Ο βανδαλισμός ιερών αντικειμένων (από χριστιανούς Έλληνες) ήταν σπάνια πράξη στην Ελλάδα», υποστηρίζει η αρχαιολόγος Πολύμνια Αθανασιάδη. Υπήρξαν μεμονωμένα περιστατικά. «Οι καλλιεργημένοι χριστιανοί ... αντιμετώπισαν τα αρχαία ιερά ως έργα τέχνης» (βλ. το βιβλίο της: «Το λυκόφως των Θεών στην Ανατολική Μεσόγειο, Θεσσαλ. 1994). Αξιοθαύμαστο άλλωστε είναι το πόσο λίγοι ναοί καταστράφηκαν, ενώ είχαν ιστορικά προηγηθεί τόσο μεγάλες διώξεις και δολοφονίες των χριστιανών από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες. Ακόμη, κανείς Κανόνας και καμία 'οδηγία' της Εκκλησίας δεν υπάρχει που να προτρέπει σε καταστροφή παγανιστικών ιερών ή να επιβάλλει τον εκχριστιανισμό των εθνικών, διότι η Εκκλησία βασίζεται στην ειρήνη και την αγάπη, και τόσο οι άγιοι όσο και οι Πατέρες της Εκκλησίας ξεκαθαρίζουν ότι το αίμα, οι αρπαγές και διάφορα άσχημα δεν προέρχονται από τον αγαθό Θεό (βλ. και Θανάση Ν. Παπαθανασίου: «(Αυτο)κριτική ερμηνεία της καταστροφής παγανιστικών ιερών από χριστιανούς», 'Σύναξη', τεύχος 69, Ιαν-Μαρτ. 1999).

Ο πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, στο βιβλίο του «Παγανιστικός

Δημοσιεύθηκε : Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2014 23:30

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3418

Ελληνισμός ή Ελληνορθοδοξία;» (εκδ. Αρμός), καθώς και σε άρθρο του στην έκδοση «Ορθοδοξία και Παιδεία», (τ. 1, Δεκ. 2002), μας ενημερώνει ότι συνηθισμένο φαινόμενο αποτελούν πλέον οι καταγγελίες ελληνοεθνικών για ψθορά και καταστροφές αρχαίων ειδωλολατρικών ναών από τους χριστιανούς, ενώ διακεκριμένοι αρχαιολόγοι αποδίδουν τέτοιες αναφορές αφενός στην ΗΡΩΟΠΟΙΗΣΗ προσώπων –σε ορισμένες περιόδους παρερμηνευόταν ως αρετή ο θρησκευτικός φανατισμός– και αφετέρου στην προσπάθεια των εθνικών να αναδειχθούν ΩΣ ΕΥΓΕΝΗ ΚΑΙ ΑΘΩΑ ΘΥΜΑΤΑ εκτεταμένων διωγμών, που ποτέ δεν υπήρξαν (σε ευρεία έκταση). Σε συγκεκριμένες μάλιστα αρχαιολογικές περιοχές με μεγάλη σημασία, όπως η Αθήνα ή οι Δελφοί, οι ίδιοι οι αρχαιολόγοι πιεζόμενοι από το χρόνο κατέστρεψαν στρώματα εδάφους. Άλλες καταστροφές αποδίδονται σήμερα σε σεισμούς, επιδρομές «αλλοφύλων» (4ος – 6ο αι.) ή σε εγκατάλειψη, και όχι σε βανδαλισμούς από χριστιανούς, που ήταν μεμονωμένα περιστατικά.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αναφορές στους Πατέρες της Εκκλησίας ως υπεύθυνων για υποτιθέμενες καταστροφές είναι ιστορικά ερμηνευτικά λάθη: α) Το ‘Κατά Ειδώλων’ έργο του Μ. Αθανασίου λ.χ. είναι γνωστό ότι ονομάστηκε μεταγενέστερα ‘Κατά Ελλήνων’ από τους εκδότες του, β) Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος ουδέποτε προέτρεψε χριστιανούς ‘εις έδαφος φέρειν’ τους αρχαίους ναούς, γ) Η φράση του να ‘βουλώσουν το στόμα’ των βλασφημούντων δεν σημαίνει να τους γρονθοκοπήσουν οι παρευρισκόμενοι [όποιος γνωρίζει το θεάρεστο βίο, την πολιτεία και τα συγγράμματα του μεγάλου αυτού Πατρός αντιλαμβάνεται ακριβώς τι εννοούμε], αλλά εκφράζεται εικονικά και μεταφορικά, και δ) ο Κύριλλος Αλεξανδρείας, όπως αναφέρει ο αρχαίος ιστορικός Σωκράτης, δεν είναι ηθικός αυτουργός του θανάτου της φιλοσόφου Υπατίας, αλλά απλά ΑΔΙΑΦΟΡΗΣΕ για την τύχη της, λόγω της φιλικής της σχέσης με τον φιλοεβραίο ύπαρχο Ορέστη [ήταν τότε πολύ φορτισμένο το κλίμα μεταξύ Ιουδαίων και χριστιανών]. Άλλωστε η Υπατία είχε εκφράσει στον παλαιό της μαθητή, τον περίφημο κληρικό Συνέσιο Κυρηναίο (+ 416), την επιθυμία της να γίνει χριστιανή, και μάλιστα κηρύχθηκε αγία από εκκλησιαστική Σύνοδο το Νοέμβριο του 414, με το όνομα ‘Αικατερίνα’ (βλ. π. Γ. Μεταλληνού, «Η αντορθόδοξη Νεοειδωλολατρία και το χρέος των Ορθοδόξων απέναντί της», στο «Ορθοδοξία και Παιδεία», τ. 1, Δεκ. 2002).

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ο αυτοκράτορας Ιουλιανός έζησε σε μια εποχή που η αρχαία θρησκεία είχε πια περιθωριοποιηθεί, νικημένη από το Χριστιανισμό, όπως άλλωστε και ο ίδιος ο αυτοκράτορας, που είχε ανοικτούς λογαριασμούς με τον Χριστό, το παραδέχθηκε [«χριστιανοί» άλλωστε σκότωσαν σχεδόν όλη την οικογένειά του και κυνηγούσαν τον ίδιο μέχρις ότου ενηλικιώθηκε, αλλά και χριστιανός έσωσε αυτόν και τον αδελφό του από βέβαιο θάνατο, όταν ήσαν παιδιά, ο Μάρκος ο διάκονος] τη στιγμή του θανάτου του,

Δημοσιεύθηκε : Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2014 23:30

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι.

Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3418

αναφωνώντας: «Νενίκηκάς με Ναζωραίε».

Ο προσωπικός γιατρός του Ορειβάσιος διέγινωσε σε επιστολή του την κατάπτωση του μαντείου των Δελφών, τη ψίμωση του Απόλλωνα και της Κασταλλίας, την αχρήστευση της Πυθίας. Αλλά και ο Ιουλιανός στην Αντιόχεια διεπίστωσε ιδίοις όμασι την ευτέλεια στην οποία είχε περιέλθει ο ναός του Απόλλωνα, την έλλειψη θυσιών, ακόμα και θυμιάματος. Ένοιωσε ακόμη να τον περιπαίζουν όταν, αντί το ευχαριστώ τους, όταν μοίρασε στο λαό τρόφιμα, εκείνοι τον ονόμασαν ‘χασάπη’ και σε λίβελο έγραφαν: «Ποιος μάς κυβερνά; Ένα ανθρωπάκι με μούσι τράγου, που περπατά φουσκωμένο με βήματα πιο απλωτά κι απ’ τους θεούς του Ολύμπου».

Ο εθνικός ρήτορας Λιβάνιος, τον οποίον άκουγε με μεγάλη ευχαρίστηση στη Νικομήδεια, ήταν ταυτόχρονα και δάσκαλος του Ιωάννη του Χρυσόστομου, τον οποίον μεγάλο χριστιανό ιεράρχη σκόπευε να αφήσει στο πόδι του πεθαίνοντας, στη διεύθυνση της σχολής. Η φιλία του ακόμη και η αλληλογραφία του με τον Μ. Βασίλειο και τον Γρηγόριο Ναζιανζηνό συνεχίστηκε μέχρι το τέλος, άσχετα αν είχαν διαφορετικές αντιλήψεις στα περί της πίστεως θέματα. Ήταν επομένως εποχή μεγάλης διαφοροποιήσεως ανάμεσα στον εθνισμό και τον Χριστιανισμό, αλλά και εποχή συνεργασίας μεταξύ ανθρώπων με ευαισθησία και υψηλή μορφωτική στάθμη για το καλό της αυτοκρατορίας, ακόμη κι αν ανήκαν σε διαφορετικές πνευματικές παρατάξεις.

Ο Ιουλιανός προσπάθησε να αναστήσει τον εθνικό κόσμο που ήδη αργοπέθαινε, ενώ αν είχε στρέψει το ενδιαφέρον του αποκλειστικά στην πρόοδο και την ειρήνη των υπηκόων του θα είχε μεγαλουργήσει. Εφάρμοσε βέβαια τη λιτότητα στα ανάκτορα και στην αυλή του, αρνήθηκε τη μεταφορά του με βασιλικές άμαξες, εξάσκησε την φιλανθρωπία ανακοινώνοντάς το και στους χριστιανούς επισκόπους, και συγχώρησε έναν μεγάλο εχθρό του, τον Θεόδωτο, που παρακαλούσε κάποτε τον Κωνσταντίο να σφάζει με τα χέρια του τον Ιουλιανό. Και τα λάθη του όμως μεγάλα: Μετέτρεψε το παλάτι σε χώρο σφαγής κάθε λογής ζώου, με τις θυσίες που συνεχώς και νυχθημερόν τελούσε ο ίδιος προσωπικά (συνολικά χιλιάδες ζώα σφάχτηκαν μέχρι το τέλος του). Επιδόθηκε στην οινοσκοπία, τη μαντεία και σπλαχνοσκοπία. Εμπόδιζε τους χριστιανούς από την αναρρίχηση σε υψηλές, δημόσιες, πολιτικές και στρατιωτικές θέσεις, καθιερώνοντας μάλιστα γι’ αυτούς το όνομα ‘Γαλιλαίοι’, και τους αντικατέστησε με εθνικούς. Αντικατέστησε τους σταυρούς στις ασπίδες των στρατιωτών με ειδωλολατρικά σύμβολα. Απαγόρευσε στους χριστιανούς δασκάλους να διδάσκουν αρχαίους έλληνες συγγραφείς (στην ουσία τους απέλυσε από τις θέσεις τους), θεωρώντας τους σε επιστολή του τρελούς και παράφρονες. Έδωσε διαταγή να ανοίξουν δίπλα στα χριστιανικά μοναστήρια σχολεία αρχαίας φιλοσοφίας με σκοπό να φράξει το δρόμο στο Ευαγγέλιο, όπως έγραφε. Οργάνωσε σε χριστιανικές βάσεις το παγανιστικό ιερατείο, με ύμνους και φιλοσοφική υποδομή, καθώς και με ποινές και

Δημοσιεύθηκε : Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2014 23:30

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3418

αφορισμούς. Μοίρασε πολλά προνόμια σε όσους αρνήθηκαν το Χριστιανισμό. Επανέφερε τους εξόριστους αιρετικούς επισκόπους με σκοπό την αναθέρμανση διαφωνιών μεταξύ αυτών και της επίσημης Εκκλησίας. Έκλεισε την Μητρόπολη της Αντιόχειας και πολλών άλλων πόλεων και επέτρεψε την λεηλάτησή τους και βεβήλωσή τους [σε απάντηση οι χριστιανοί κατέστρεψαν ομοιώματα των θεών]. Εδίωξε πολλούς χριστιανούς ηγέτες.

Όταν πέθανε ο Ιουλιανός έσβησε και το όραμά του. «Αν ζούσε στα χρόνια του Περικλή, μ' αυτήν την αγάπη στην ψυχή του για την αρχαία φιλοσοφία, σίγουρα θα είχε μεγαλουργήσει. Μα τώρα ήταν μονάχα ένας παράκαιρος εραστής, που θρηνούσε σπαραχτικά μια πεντάμορφη, μα νεκρή πια αγάπη» [Κώστα Δ. Παπαδημητρίου, ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ, εκδ. Σμυρνιωτάκης, Αθ. 1994 και Α.Α. Vasiliev, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ, εκδ. Μ. Μπεργαδή].

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

Ο Μ. Θεοδόσιος έζησε σε μια περίοδο της Ρωμανίας (Βυζαντίου), που επικρατούσε θεολογικός αναβρασμός και οι θρησκευτικές αψιμαχίες μεταξύ Ορθοδόξων, Αρειανών και Εθνικών ήταν σε καθημερινή εξέλιξη. Η κατάσταση ήταν έκρυθμη και οι φιλονικίες έδιναν και έπαιρναν. Επέβαλε λοιπόν ο αυτοκράτορας, μετά την Β' Οικουμενική Σύνοδο που συγκάλεσε ο ίδιος στην Κωνσταντινούπολη (381), το Ορθόδοξο δόγμα και θέσπισε ότι κανένας αιρετικός δεν μπορεί πλέον να ονομάζεται χριστιανός. Ειδωλολατρικοί ναοί έκλεισαν, αλλά και όχλος εκτός ελέγχου κατέστρεψε αρχαιοελληνικά έργα [αυτό δεν σημαίνει φυσικά ότι εξέφραζαν την αλήθεια του Χριστιανισμού και την αγάπη, διότι εκινούντο από φανατισμό και ιδιοτέλεια. Ήταν πάντως εποχή εκατέρωθεν συγκρούσεων]. Απαγόρευσε ακόμη με διατάγματα ο Θεοδόσιος την προσφορά θυσιών και την επίσκεψη σε ναούς. Με το τελευταίο διάταγμά του, που εκδόθηκε το 392, απαγόρευσε κάθε παγανιστική εκδήλωση. Τον θυμό του αυτοκράτορα, όμως, που στόχευε με σειρά μέτρων να ρημάξει την Αντιόχεια (επειδή οι Αντιοχιανοί κατέστρεψαν τα αυτοκρατορικά αγάλματα της πόλης), και να την μετατρέψει σε άσημη περιοχή, ηρέμησαν από κοινού τόσο ο επίσκοπος Φλαβιανός όσο και ο ρήτορας Λιβάνιος [Βλέπουμε πως σε μεγάλα θέματα οι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας συνεργάζονται, αφήνοντας στην άκρη τις όποιες διαφορές τους]. Επρόκειτο στην ουσία για μορφή ανδρός που επιχείρησε να υποτάξει κάτω από την εξουσία του τόσο την επίσημη Εκκλησία, όσο και τους αιρετικούς και εθνικούς [βλ. Κώστα Δ. Παπαδημητρίου, ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ, εκδ. Σμυρνιωτάκης, Αθ. 1994 και Α.Α. Vasiliev, ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ, εκδ. Μ. Μπεργαδή].

Εν τούτοις ο γνωστός αρχαιολόγος Άγγελος Χωρέμης πιστοποιεί ανασκαφικά ότι ΔΕΝ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙ ΚΑΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΙΕΡΩΝ ΧΩΡΩΝ (δεν υπήρχε στην πράξη πολιτική καταστροφής ναών) στα τέλη του 4ου αιώνα μ.Χ., παρά μόνο επιτρεπόταν να μετατρέπονται οι αρχαίοι ναοί σε

Δημοσιεύθηκε : Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2014 23:30

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίτζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 3418

χριστιανικοί (Θεοδοσιανός Κώδικας), και ΑΥΤΟ ΕΓΙΝΕ ΑΚΡΙΒΩΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΟΥΝ ΟΙ ΝΑΟΙ (όπως ισχυρίζεται ο μεγάλος βυζαντινολόγος Διονύσιος Ζακυθηνός). «Σύμφωνα με τις παραπομπές του Κυριάκου Σιμόπουλου και άλλων ερευνητών, συγκεκριμένο διάταγμα για κατεδάφιση Ελληνικών ναών (με μικρή σχετικά εφαρμογή στην πράξη) εξεδόθη από τον Αρκάδιο και μετά, όχι από τον Μέγα Θεοδοσίο» (βλ. Βικιπαίδεια, Θεοδοσίος ο Α΄). Ο ίδιος ο αυτοκράτορας διέταξε το τέλος των Ολυμπιακών αγώνων ένεκα της λατρείας των ειδώλων που τελούνταν, την «τσιρκοποίηση» των θεαμάτων και τον αρνητικό επαγγελματισμό, και όχι από ανθελληνισμό. Οι σπουδαιότεροι ιστορικοί διαπιστώνουν ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες είχαν φθάσει σε υψίστη ανυποληψία και παρακμή και ότι η Ολυμπιακή παραδοσιακή ιδέα είχε εκλείψει. «Σύμφωνα με έρευνες νεωτέρων όμως βυζαντινολόγων (Howell, Robinson κ.ά., βλ. και Κορομηλά Μαριάννα, 'Εν τω Σταδίω'), δεν απαγόρευσε ο Μέγας Θεοδοσίος τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά απλώς απαγόρευσε τις θυσίες κατά την διάρκειά τους. Μάλιστα, οι Αγώνες συνεχίστηκαν για περίπου 30 χρόνια ακόμη και ο λόγος που έσβησαν (όχι διεκόπησαν, οι συγκεκριμένοι ιστορικοί ομιλούν για ψθορά και σβήσιμο) ήταν η έλλειψη χρημάτων (χορηγών) και κάποιες φυσικές καταστροφές, όπως η πυρκαγιά στον ναό της Ολυμπίας» (βλ. Βικιπαίδεια, Θεοδοσίος Α΄).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Απαιτείται λοιπόν σωστή ερμηνεία κάθε εποχής και του ιδεολογικού και κοινωνιολογικού υποβάθρου της, διότι άλλως δεν κατανοείται η ιστορία. Στα χρόνια του Θεοδοσίου είχε απορριφθεί η ειδωλολατρική θρησκεία (είχε πλέον χριστιανικό προσανατολισμό η Ρωμανία - Βυζάντιο), αλλά όχι η «ελληνικότητα ως 'ζήτησις αληθείας' ή η ελληνική παιδεία». Αντορθόδοξα όμως κέντρα επιχειρούν παραπλανητική ανασκευή της ιστορίας. Παρόμοιες στημένες ειδήσεις αποκρύπτουν ότι στην Αντιόχεια, την πόλη του Χρυσοστόμου, διεξάγονταν γυμνικοί 'Ολυμπιακοί' αγώνες μέχρι και το 510 ή 521 μ.Χ. προς τιμήν του Ολυμπίου Διός [π. Γ. Μεταλληνού: «Η αντορθόδοξη Νεοειδωλολατρία και το χρέος των Ορθοδόξων απέναντί της», στο "Ορθοδοξία και Παιδεία", τ. 1ο, Δεκ. 2002]. Τέλος, σύμφωνα και με τον μεγάλο ιστορικό μας Κων. Παπαρρηγόπουλο, η πτώση του εθνικού ελληνισμού δεν ήταν αποτέλεσμα σκληρών αυτοκρατορικών μέτρων. «Η αρχαία θρησκεία κατέρρευε εσωτερικά. Ο αρχαίος κόσμος κατέπιπτε βαθμηδόν, οίκοθεν μάλλον ή δι' εξωτερικής επιδράσεως. Οι ναοί κατέπιπτον και η πίστις εμαραίνετο και εν γένει το αρχαίον θρησκευμα εφθείρετο, αλλ' εφθείρετο ηρέμα, ως εξ οργανικού θανατηφόρου νοσήματος μάλλον, ή δια πληγών έξωθεν καταφερομένων» (Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, εκδ. Ν.Δ. Νίκα, τ. Γ., σελ. 527 κ.ε.).